



Иван Вазов

Разговор

Там при Искъра дремливи  
вайкаше се планината:  
Де са дните ми щастливи?  
Де ми фръкна тишината?

Мирна бях от памти-века,  
непристъпна, непозната;  
но проникна тук човека  
с търнокоп, със чук, с лопата,

накърни се мойта цялост,  
мойто девство неначето,  
и железото без жалост  
бръкна ми в телото клето.

Канарите ми разруши,  
ръговете ми пресече,  
с шум гранитите промуши,  
дупки в тях въртя, изсече.

На усойте ми дълбоки  
шумата с барут опърли,  
и въз Искъра – високи,  
дръзки мостове префърли.

Из клисура затрещяха  
с пушек колела железни,  
пощуряли зафърчаха  
по яруги и над бездни.

Оттогава мойта строга  
тишина вековна фръкна,  
възцари се тук тревога,  
и тя вече не замлъкна!

\* \* \*

Чу я влакът фърковати,  
кат минуваше из друма,  
дим кълбо в небе изпрати,  
писна, спря се, па й дума:

„– Не кълни духа човешки,  
че гранита твърд убори,  
твоите самотий мъртвешки  
на живота че отвори.

Този друм сближи два света –  
славно върши той дело си –  
и на мойте колелета  
цяло бъдеще се носи.

Твойта красота в забвене  
не е вече в таз минута,  
няма скрита тя да вене,  
не обичана, не чута.

Милиони очи жедни  
теб се радват, възхищават,  
твоите пазви ненагледни  
на света достъпни стават;

твоите пазви, твоите тайни  
и съкровища безвестни...  
Грях е да стоят незайни  
божий дарове чудесни.

Там, де мина – възвестявам  
край на дрямка, пробуждене,  
там, де ази прогърмявам –  
бликват сили, възрождение.

Планинице, не оплаквай  
тишината си безпечна,  
на живота не натяквай:  
вечен сън – туй смърт е вечна!“

Много йощ би казал влака –  
планината да раздума,  
но не можеше да чака –  
свирна пак, пое си друма.

КРАЙ

Източник: Словото  
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4718>]